

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 213/2011-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. mája 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti S., s. r. o., P., zastúpenej advokátkou JUDr. K. I., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 Cob 349/2009-219 z 15. apríla 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti S., s. r. o., odmieta z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. júla 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti S., s. r. o., P. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. K. I., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkom Krajského súdu

v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Cob 349/2009-219 z 15. apríla 2010 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) domáhala proti zdravotnej poisťovni A., a. s. (ďalej len „žalovaná“), zaplata sumy 116 759,40 Sk (3 875,70 €) z titulu doplatenia ceny za sťažovateľkou zhotovené dielo, ktorého objednávateľom bola žalovaná.

Sťažovateľka a právny predchodca žalovanej uzavreli 16. augusta 2004 zmluvu o dielo, predmetom ktorej bola rekonštrukcia budovy žalovanej v P. v rozsahu projektovej dokumentácie. Dodatkom č. 1 k zmluve o dielo z 30. marca 2005 si zmluvné strany dohodli úpravu ceny diela na sumu 8 993 340,80 Sk + DPH, teda zvýšenie ceny diela o 73 603,80 Sk, pričom ostatné články zmluvy o dielo zostali nezmenené. K odovzdaniu diela došlo 6. decembra 2004. Žalovaná si voči sťažovateľke uplatnila zmluvnú pokutu za nedodržanie termínu odovzdania diela o 11 dní vo výške 116 759,40 Sk. Listom z 3. februára 2005 žalovaná oznámila sťažovateľke, že z dôvodu neuhradenia penalizačnej faktúry na sumu 116 759,40 Sk si započítala jej úhradu voči sume fakturovanej sťažovateľkou faktúrou č. 24 183 za práce vykonané na predmetnom diele.

Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 25 Cb 127/2005 z 24. júla 2009 bola žaloba zamietnutá a sťažovateľka bola zaviazaná nahradiť žalovanej trovy konania v sume 193,69 €.

Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie. Rozsudkom krajského súdu č. k. 1 Cob 349/2009-219 z 15. apríla 2010 bol rozsudok okresného súdu potvrdený.

Podľa názoru sťažovateľky krajský súd „*vôbec nereagoval na odvolacie námietky odvolateľa a svojvoľne aplikoval ust. § 219 ods. 2 O. s. p., pričom jeho právne závery uvedené v odôvodnení sú nielen v rozpore s viacerými ustanoveniami hmotnoprávných predpisov týkajúcich sa zmluvnej pokuty a započítania, ale ani nevyplývajú zo skutkových*

zistení, nie sú ani konkrétne odôvodnené a nemajú ani logické súvislosti v náväznosti na stotožnenie sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, v čom vidí sťažovateľ porušenie svojich ústavných práv podľa čl. 46 ods. ústavy.“

Sťažovateľka tvrdí, že súdy oboch stupňov nesprávne posúdili otázku oprávnenosti nároku žalovanej na zmluvnú pokutu. V čl. III odsek 3.1.2 zmluvy o dielo si strany dohodli len termín ukončenia diela, a nie aj termín vykonania diela, resp. odovzdania diela. Sťažovateľka z toho vyvodzuje, že *«Nakoľko pre zmluvnú povinnosť „vykonať“ dielo nebol dohodnutý osobitne žiadny časový termín splnenia, všeobecne neprichádza do úvahy ani aplikácia dohody o zaplatení zmluvnej pokuty tak ako bola dohodnutá v čl. IX. odst. 9.2 zmluvy. Na porušenie zmluvnej povinnosti „ukončiť dielo“ vymedzenej v čl. III odst. 3.1.2 zmluvy, sa dohoda o zmluvnej pokute nevzťahuje.»*

Sťažovateľka sa domnieva, že je potrebné rozlišovať medzi pojmami vykonanie diela, ukončenia diela a odovzdanie diela. Pri ukončení a odovzdaní diela ide o dve samostatné a osobitné povinnosti, ktoré nie sú uskutočnené súčasne, a pre každú je možné dohodnúť osobitný termín. *„Odovzdanie diela je osobitný proces spojený s prevzatím, ktorý trvá niekoľko dní až týždňov, uskutočňuje sa samostatne po ukončení diela, v termínoch iných ako je stavebné ukončenie diela, pretože je spojený s odovzdaním množstva dokumentov a atestov o vykonaných staveb. prácach a použitých materiáloch, vykonaných skúškach, a pod.“*

Sťažovateľka navyše považuje ustanovenia zmluvy o dielo týkajúce sa zmluvnej pokuty za neplatné, keďže z nich vôbec nie je zrejماً doba či dĺžka trvania sankčnej povinnosti a ani výška zmluvnej pokuty *„nebola známa, ani určená spôsobom určitým a nemožno to zistiť ani z ďalšieho obsahu zmluvy o dielo. Z tohto dôvodu a pre neurčitosť je dohoda o zmluvnej pokute neplatná podľa § 37 Obč. zák.“*. Sťažovateľka poukazuje v tejto súvislosti na publikované rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. M Obdo V 4/2003.

Sťažovateľka namieta aj skutočnosť, že v konaní pred všeobecnými súdmi nebolo preukázané, že došlo zákonom predpokladaným spôsobom k započítaniu pohľadávky zo zmluvnej pokuty žalovanou. Podľa názoru sťažovateľky oznámenie z 3. februára 2005 nie je právnym úkonom o započítaní vzájomných pohľadávok, nespĺňa náležitosti uvedené v ustanovení § 580 a § 581 Občianskeho zákonníka za použitia § 358 a nasl. Obchodného zákonníka.

Napokon sťažovateľka namieta aj skutočnosť, že odvolací súd sa podľa jej názoru nevysporiadal s jej námietkou, čo sa týka vplyvu a realizácie prác navyše na priebeh a ukončenie diela, ani s tým, že už pred uzavretím zmluvy vznikli medzi stranami právne vzťahy, ktoré sa neriadia dohodnutým obsahom zmluvy.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k: 1 Cob/349/2009-219 vydaným dňa 15. 04. 2010, tiež konaním Krajského súdu v Bratislave vo veci 1 Cob/349/2009 bolo porušené základné právo S. spol. s r. o., P. garantované v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd.

2. Zrušuje sa rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k: 1 Cob/349/2009-219 vydaný dňa 15. 04. 2010 a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia spol. S. spol. s r. o., P., advokátovi JUDr. K. I., so sídlom B. vo výške 296,60 EUR + DPH 56,35 EUR na účet právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd rozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva podľa čl. 38 ods. 2 listiny namietaným rozsudkom krajského súdu.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal sťažnosť aj z hľadiska toho, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05,

III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Pri preskúmaní namietaného rozsudku krajského súdu ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd preto v prvom rade preskúmal rozsudok okresného súdu sp. zn. 25 Cb 127/2005 z 24. júla 2009, ktorým bola žaloba sťažovateľky zamietnutá, a v tejto súvislosti považoval za potrebné poukázať najmä na túto časť jeho odôvodnenia:

«V otázke oneskoreného odovzdania diela žalobca argumentoval okolnosťami na strane žalovaného spočívajúcimi v zvýšení rozsahu diela oproti pôvodnej projektovej dokumentácii. V konaní žalobca preukazoval toto svoje tvrdenie dodatkom č. 1 k zmluve o dielo kde sa sporové strany dohodli na navýšení ceny za zhotovenie diela práve z dôvodu prác navyiac. Z uvedeného dôvodu argumentoval automatickým predĺžením termínu odovzdania diela. Súd po preskúmaní spisu skonštatoval, že práce navyiac nie sú spornou otázkou nakoľko ani žalovaný v konaní nenamietal ich vykonanie. Zo zmluvy o dielo súd zistil, že ako jediný prípad kedy by prišlo k automatickému posunu termínu odovzdania diela si sporové strany dohodli zastavenie zhotovovania diela z dôvodov na strane žalovaného. V prípade kedy by došlo k uvedenému by žalobca po zodpovedajúcom zápise v stavebnom denníku a podpísaní tohto záznamu zástupcom žalovaného zastavil práce na diele na dohodnutú dobu a o túto by sa adekvátne posunul termín odovzdania diela. Vo všetkých ďalších prípadoch objektívnej potreby predĺženia termínu odovzdania diela bolo

podľa názoru súdu potrebné konať v súlade s ustanovením zmluvy o dielo čl. XI, bod 11.2 kedy sa zmluvné strany dohodli na tom, že všetky zmeny textu zmluvy je možné vykonať len písomnými obojstranne odsúhlasenými a podpísanými dodatkami. Z toho dôvodu súd zastáva názor, že ak žalobca zistil, že rozsah žalovaným požadovaných prác naviac nie je objektívne možné stihnúť v dohodnutom termíne mal požiadať žalovaného o predĺženie termínu odovzdania diela o príslušný časový úsek... Uvedené súdu potvrdil v svedeckej výpovedi aj Ing. P. Z., stavbyvedúci žalobcu, ktorý uviedol, že žalobca si myslel, že stihne pôvodný termín odovzdania diela aj napriek naviac prácam, ale až pred skončením diela sa ukázalo, že to nestihnú. ...

V otázke absolútnej neplatnosti ustanovenia čl. IX bod 9.2 súd po preskúmaní citované ustanovenia zmluvy konštatoval, že ustanovenie zmluvy je jasné a zrozumiteľné a z toho dôvodu aj zaväzujúce obe sporové strany. Argumentácia žalobcu, že v ustanovení je uvedené namiesto odovzdania diela odovzdanie predmetu zmluvy a z toho dôvodu je neplatné súd posúdil ako nedôvodnú nakoľko z textácie ustanovenia je bez akýchkoľvek pochybností jasný úmysel oboch zmluvných strán a síce dohodnutie sankcie za nedodržanie termínu odovzdania diela spôsobom, že v prípade omeškania žalobcu ako zhotoviteľa s odovzdaním predmetu zmluvy je tento povinný v prípade uplatnenia žalovaným tomuto uhradiť za každý deň omeškania nad 80 dní od odovzdania staveniska zmluvnú pokutu vo výške 0,1 % z celkovej ceny predmetu zmluvy. Za predmet zmluvy sa podľa názoru súdu jednoznačne v zmysle zmluvy môže považovať len a jedine odovzdanie diela. V článku II zmluvy o dielo je ako predmet zmluvy uvedené zhotovenie diela: Rekonštrukcia budovy CHZP A. pobočka P. v rozsahu projektovej dokumentácie. Ďalší argument žalovaného, že v citovanom ustanovení zmluvy nie je dohodnutá zmluvná povinnosť, ktorá mala byť porušená, je podľa názoru súdu nedôvodný z dôvodu ust. 537, ods. 1 ObZ kde je stanovená povinnosť zhotoviteľa vykonať dielo na svoje náklady a na svoje nebezpečenstvo v dojednanom čase. Zmluvná pokuta bola dohodnutá práve pre prípad porušenia tejto povinnosti, t. j. odovzdať dielo v termíne do 80 dní od prevzatia staveniska. Žalobca na podporu svojej argumentácie o absolútnej neplatnosti predmetného ustanovenia uviedol, že v ňom nie je dohodnutá doba trvania sankčnej povinnosti, pretože bez poznania začiatku a konca trvania sankčnej povinnosti nie je možné objektívne zistiť výšku zmluvnej pokuty. S uvedeným sa súd nestotožnil nakoľko začiatok trvania sankčnej povinnosti jasne vyplýva

so zmluvy o dielo. Táto začala plynúť presne po uplynutí 80 dní od prevzatia staveniska žalobcom. Alternatíva, že by nenastal koniec sankčnej povinnosti je podľa názoru súdu nereálna nakoľko nie je prakticky možné aby žalobca ako zhotoviteľ dielo neodovzdal žalovanému. Uvedené ustanovenie zmluvy malo jednoznačne a zákonne vyvolať tlak na žalobcu aby zhotovil dielo v dohodnutom termíne 80 dní a v prípade nedodržania termínu odovzdania diela mala pôsobiť na žalobcu tak, aby dielo odovzdal v čo najkratšom možnom termíne vedomý si sankcie za každý deň omeškania. Zo správania žalobcu je zrejmé, že zamýšľaný efekt v celom rozsahu naplnila nakoľko ho odovzdal v lehote 11 dní po termíne a umelo nepredlžoval jeho odovzdanie. Súd tiež konštatoval, že zmluvu uzatvoril žalobca so žalovaným po jej dôkladnom preštudovaní a v prípade ak mal pochybnosti o znení tohto konkrétneho ustanovenia mal dostatočnú možnosť požiadať o zmenu textu podľa jeho predstáv. V otázke výšky zmluvnej pokuty súd konštatoval, že žalovaný pri určovaní jej výšky vychádzal z pôvodnej ceny diela napriek skutočnosti, že podľa názoru súdu bol oprávnený vypočítať jej výšku z ceny navýšenej dodatkom č. 1. Na základe uvedeného súd posúdil argumentáciu žalobcu v tejto časti ako účelovú v snahe vyhnúť sa zaplateniu zákonne uplatnenej zmluvnej pokuty, jeho nárok uplatnený žalobou ako nedôvodný a preto súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.»

Z rozsudku krajského súdu č. k. 1 Cob 349/2009-219 z 15. apríla 2010 vyplýva, že krajský súd sa stotožnil s odôvodnením namietaného rozsudku okresného súdu, a preto sa v zmysle § 219 Občianskeho súdneho poriadku v zásade obmedzil len na skonštatovanie správnosti týchto dôvodov.

Krajský súd v odôvodnení namietaného rozsudku uviedol najmä:

„Z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa je nesporné, že účastníci konania uzavreli dňa 13. 09. 2004, na základe výsledkov výberového konania, zmluvu o dielo, ktorou sa žalobca ako zhotoviteľ zaviazal pre žalovaného ako objednávateľa vykonať stavebné práce na jeho budove v P. Táto zmluva uzavretá medzi účastníkmi je platná, pretože obsahuje všetky esenciálne náležitosti potrebné pre uzavretie zmluvy o dielo podľa ust. § 536 a nasl. Obch. zák. Podľa čl. X, bod 11.2 si zmluvné strany dohodli, že všetky zmeny textu zmluvy je potrebné vykonať len písomným dodatkom k nej. Dodatkom č. 1 z 30. 05.

2005 došlo medzi zmluvnými stranami k dohode o zvýšení ceny diela za navzájom odsúhlasené navyše práce. K predĺženiu zmluvne dohodnutého termínu odovzdania diela nedošlo. V čl. III zmluvy o dielo došlo k dohode o ukončení diela maximálne do 80 dní od odovzdania staveniska. V čl. IX bod 9.2 došlo medzi zmluvnými stranami k dohode o zmluvnej pokute vo výške 0,1% z celkovej sumy predmetu zmluvy za každý deň omeškania s dodaním predmetu zmluvy v zmluvne dohodnutom termíne. Z dokazovania je nepochybné, že žalobca prevzal od žalovaného stavenisko dňa 06. 09. 2004 a žalobca nepochybne dielo zhotovil po lehote stanovenej v čl. III zmluvy o dielo, čím sa omeškal o 11 dní. Preto žalovaný v súlade s čl. IX bod 9.2 zmluvy o dielo žalobcovi vyúčtoval zmluvnú pokutu za omeškanie a započítal si ju so žalobcom uplatnenou pohľadávkou.

Odvolaací súd je zhodný s názorom súdu prvého stupňa, že žalovaný tak konal v súlade so zmluvou o dielo, pretože žalobca sa omeškal s odovzdaním diela, pričom nepochybne k predĺženiu termínu s odovzdaním diela nedošlo. Rovnako súhlasí s názorom prvostupňového súdu, že dojednanie zmluvy týkajúce sa zmluvnej pokuty je platné, pretože je dostatočne jasné a zrozumiteľné.“

Námietky sťažovateľky sa týkajú v prvom rade výkladu príslušných ustanovení zmluvy o dielo (čl. III bod 3.1 a čl. IX bod 9.2), pričom sťažovateľka v tejto súvislosti poukazuje na potrebu rozlišovania pojmov vykonanie diela, ukončenie diela a odovzdanie diela v zmysle zákonných ustanovení upravujúcich zmluvu o dielo v rámci Obchodného zákonníka. Pri správnom výklade ustanovení zmluvy o dielo bolo podľa názoru sťažovateľky nevyhnutné dospieť k záveru, že na povinnosť odovzdať dielo nebolo možné v danom prípade aplikovať ustanovenia zmluvy o dielo týkajúce sa zmluvnej pokuty.

V súvislosti s touto námietkou sťažovateľky ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového

stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Vychádzajúc z uvedeného bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či krajský súd ako odvolací súd namietaný rozsudok primeraným spôsobom odôvodnil a či ho nemožno považovať za arbitrárny, a teda z ústavného hľadiska za neakceptovateľný a neudržateľný.

Poukazujúc najmä na citovanú časť odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu v spojení s citovanou časťou odôvodnenia rozsudku okresného súdu sp. zn. 25 Cb 127/2005 z 24. júla 2009 ústavný súd zastáva názor, že namietaným rozsudkom krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani jej základného práva podľa čl. 38 ods. 2 listiny. Namietaný rozsudok krajského súdu je primeraným spôsobom odôvodnený a nemožno ho považovať ani za arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnymi názormi krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právne názory krajského súdu svojimi vlastnými. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd (v spojení s okresným súdom) ústavne konformným spôsobom posúdil a odôvodnil, čo bolo zámerom strán, ktoré uzavreli zmluvu o dielo, a ako je teda potrebné príslušné na vec sa vzťahujúce ustanovenia tejto zmluvy vykladať. Odôvodnenie v rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 Cob 349/2009 z 15. apríla 2010 v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 25 Cb 127/2005 z 24. júla 2009 nevykazuje nedostatky; jeho odôvodnenie je jasné, zrozumiteľné a vychádzajúce zo zmyslu a účelu zmluvy o dielo. Aj preto ústavný súd

argumentáciu okresného súdu a krajského súdu obsiahnutú v odôvodneniach ich rozhodnutí považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľnú a udržateľnú.

Uvedené závery ústavného súdu sa vzťahujú aj na námietku sťažovateľky ohľadom neplatnosti ustanovenia zmluvy o dielo týkajúceho sa zmluvnej pokuty z dôvodu absencie dĺžky trvania sankčnej povinnosti a neurčitosti výšky zmluvnej pokuty, ako aj na námietku, podľa ktorej sa odvolací súd nevysporiadal s námietkou sťažovateľky týkajúcou sa vplyvu a realizácie prác navyše na priebeh a ukončenie diela, ani s tým, že už pred uzavretím zmluvy vznikli medzi stranami právne vzťahy, ktoré sa neriadia dohodnutým obsahom zmluvy.

Ani námietke sťažovateľky založenej na tvrdení, že v konaní nebolo preukázané, že došlo zákonom predpokladaným spôsobom k započítaniu pohľadávky zo zmluvnej pokuty žalovanou, nemožno podľa názoru ústavného súdu pripísať ústavnoprávnu relevanciu. Je síce pravdou, že všeobecné súdy sa touto námietkou sťažovateľky (uvedenou aj v odvolaní proti rozsudku okresného súdu) bližšie nezaoberali a len konštatovali, že k účinnému započítaniu došlo (pričom okresný súd citoval vo svojom rozsudku aj príslušné ustanovenia Občianskeho a Obchodného zákonníka týkajúce sa započítania), avšak táto skutočnosť nemá vplyv na to, že táto námietka sťažovateľky je nedôvodná.

Ústavný súd sa v tejto súvislosti oboznámil s oznámením žalovanej z 3. februára 2005, z ktorého jednoznačne vyplýva započítací prejav, na základe ktorého žalovaná započítala svoju pohľadávku plynúcu so zmluvnej pokuty oproti pohľadávke sťažovateľky vyplývajúcej z faktúry č. 24 183. Započítanie je jednostranný a pritom adresovaný právny úkon, ktorého náležitosti sú uvedené v ustanovení § 580 a nasl. Občianskeho zákonníka a v § 358 a nasl. Obchodného zákonníka. Oznámenie žalovanej z 3. februára 2005 všetky tieto náležitosti podľa zistenia ústavného súdu spĺňa. Preto ani túto námietku sťažovateľky nemožno považovať za dôvodnú.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným rozsudkom krajského súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

a základným právom podľa čl. 38 ods. 2 listiny označených sťažovateľkou neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Krajský súd rozhodol vo veci sťažovateľky spôsobom, s ktorým sťažovateľka síce nesúhlasí, ale rozhodnutie bolo náležite odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd vzhľadom na svoje ústavné postavenie a ústavnú funkciu nie je oprávnený ani povinný nahrádzať.

Vzhľadom na tieto skutočnosti a závery ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. mája 2011